

ת"פ 33000/02/14 - מדינת ישראל נגד א ר (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 33000-02-14 מדינת ישראל נ' ר (עציר)

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה

המאשימה מדינת ישראל

באמצעות תביעות נגב

נגד

הנאשם

א ר (עציר) - בעצמו

ע"י בא-כוחו עו"ד יפתח רפאלי

הכרעת דין

ביום 24.12.14 הקריא בית המשפט לצדדים את עיקרי הכרעת הדין וכעת זו מפורסמת במלואה.

מבוא

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בבת זוג. על פי המתואר בכתב האישום במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת ידועים בציבור. ביום 13.2.14, בסמוך לשעה 7:50 הגיע הנאשם לדירה שבה מתגוררת המתלוננת, ברח' ... , והחליף את מנעול דלת הכניסה של חצר הבית, בעת שהמתלוננת שהתה מחוץ לביתה. כאשר שבה המתלוננת והבחינה שהמנעול הוחלף, הלה קפצה מעל הגדר ונכנסה לחצר הבית. או אז ניגש הנאשם אליה ותקף אותה בכך שדחף אותה ודרש ממנה להסתלק מהבית. בתוך כך, נכנסה המתלוננת אל תוך הבית וזאת כאשר הנאשם בעקבותיה. במעמד זה, שב הנאשם ותקף המתלוננת בכך שחבט בה במכות אגרופ על ראשה ופניה, הכה אותה באמצעות ברכו בבטנה, אחז בגרונו, משך בשערותיה וכן חבט ראשה על קיר הבית. בעקבות מעשים אלו נגרמו למתלוננת חבלות המתבטאות בשטפי דם והיא נזקקה לטיפול בבית החולים סורוקה.

זירת המחלוקת:

במענה לכתב האישום הנאשם אישר כי הגיע לבית ברח' ... , החליף את המנעולים אולם שעה שמדובר בביתו שלו, הרי שזוהי זכותו לעשות כן. הנאשם הוסיף כי במעמד זה המתלוננת היא אשר תקפה אותו ושרטה אותו בפניו ומשכך נאלץ להדוף אותה מעליו וכן להתגונן מפניה.

טיעוני הצדדים

המאשימה בסיכומיה, עתרה לרכוש אמון בעדות המתלוננת. לדבריה, עדותה של המתלוננת רציפה, אחידה וקוהרנטית. זו מסרה גרסתה במספר הזדמנויות ובכולן מסרה גרסה זהה ואמינה. זו תיארה את המקרה כהוויתו ולא ניסתה להעצים

את האירוע על מנת להשחיר את פניו של הנאשם. לדברי ב"כ המאשימה, עדותה של המתלוננת נתמכת בעדות אחיה גר' אשר העיד כי בשעות הבוקר זו התקשרה אליו וצרחתה כי הנאשם מכה אותה. לדבריה, הגם שעד זה לא נכח באירוע, עדותו נכנסת לחריג לכלל האוסר עדות מפי השמועה. לדבריה, המדובר בעד אמין אשר מהימנותו מתחזקת מעצם העובדה כי לאחר שהלה הבין שהנאשם אינו נמצא במעצר הבית הלילי בשעות בהן אמור להיות נוכח - התקשר לאלתר למשטרה ודיווח על כך. עוד הפנתה ב"כ המאשימה לעדותו של השוטר הסייר שתיאר את המצב הנפשי והפיזי בו הייתה נתונה המתלוננת מיד לאחר האירוע וכן לדברים אשר מסרה לו, אשר גם הם נכסים לגדר חריג לכלל האוסר עדות מפי השמועה.

חיזוק נוסף אליבא המאשימה יש למצוא בתעודות הרפואיות המלמדות על החבלות שנגרמו למתלוננת בעקבות מעשיו של הנאשם. לדבריה, אלו אינן מותרות ספק כי המתלוננת הותקפה באופן נמרץ על ידי הנאשם. אשר לגרסת הנאשם - זו סבורה כי אין לראות במעשיו כהגנה עצמית באשר הוא זה שתקף המתלוננת. כמו כן, הפנתה למספר סתירות בין הגרסה אותה מסר הנאשם במשטרה לבין עדותו בבית המשפט. אשר לטענת הנאשם כי המתלוננת מעלילה עליו עלילות שווא - הלה לא נתן הסבר המניח את הדעת מדוע תעשה כן המתלוננת. לסיום, טענה ב"כ המאשימה כי הנאשם לא מסר כל תימוכין לגרסתו. בשל כל אלה סבורה כי המיוחס לנאשם הוכח מעל לכל ספק סביר.

ב"כ הנאשם בפתח סיכומיו טען כי המדובר בתיק בו עסקין ב"עדות מול עדות". לדבריו, היחידה החוקרת, ללא כל הצדקה, נותנת באופן מסורתי (שלא לומר אוטומטי) העדפה מובהקת לגרסתה של האיש. מן העבר השני, כל טענות הנאשם אינן זוכות לבחינה או בדיקה רצינית. זה ציין כי הגם שעל הנאשם נמצאו סימני חבלה במספר מקומות בחלקי גופו וכן חולצתו נקרעה על ידי המתלוננת, לא הוגש נגד המתלוננת כתב אישום. לעומת זאת, הנאשם שהגיע מיוזמתו למשטרה להגיש תלונה נגד המתלוננת מוצא עצמו נחקר תחת אזהרה ואף נעצר לאחר מכן. אליבא דידו, גרסתו של הנאשם, חד משמעית ועקבית למן מעצרו ועד עדותו בבית המשפט. על פי גרסה זו לאחר שהמתלוננת גילתה כי הנאשם החליף את הצילינדרים זו החלה לתקוף אותו, לשרוט ואף קרעה חולצתו. זה סבור כי במצב דברים זה ברי כי זכותו להגן על גופו.

ב"כ הנאשם תהה הכיצד השוטר שהגיע בסמוך לאירוע לא מציין בדו"ח דבר בנוגע לחבלות בפנים ובשאר חלקי גופה של המתלוננת. לדבריו, לו הנאשם אכן תקף את המתלוננת בברוטאליות כפי המתואר, הדבר היה מחייב הותרתם של סימנים. בדומה, מהתעודות הרפואיות לא עולה כי למתלוננת סימנים בחלקי גופה דבר המקבל משנה תוקף נוכח היעדרן של תמונות המתעודות החבלות שנגרמו למתלוננת. תהייה נוספת נלמדת מכך שניתן לצפות שבאירוע אלימות כפי הנטען הבית יהיה במצב של אנדרלמוסיה, מה שלא היה בעניינו. לאחר האירוע, המתלוננת לא רצתה להתפנות באמצעות אמבולנס אלא העדיפה להתפנות באמצעות אחיה. זו מציינת כי אינה חוששת מפניו של הנאשם ואינה מעוניינת לפנות למקלט לנשים מכות, התנהלות זו מחזקת המסקנה כי זו לא הותקפה כפי דבריה.

ב"כ הנאשם ציין כי קיימות סתירות רבות בגרסאותיה של המתלוננת בדגש על השימוש שנעשה אם לאו במברג וצילינדר וכן לשוני בנוגע לרמת השליטה של המתלוננת בשפה העברית. אשר לעדותו של האח בכל הנוגע לדברים אותם מסר לו המתלוננת - ציין כי המדובר בעדות מפי השמועה ולפיכך אלו אינם קבילים. בנסיבות אלו, עתר ליתן את הבכורה לגרסתו של הנאשם לפיה מעשיו בוצעו על מנת להפסיק את תקיפתה של המתלוננת ולזכותו מהעבירה המיוחסות לו.

פרשת התביעה:

עדת תביעה 1, הגב' ח:

עדה זו היא המתלוננת בתיק זה. בעדותה הראשית תיארה כיצד הנאשם החליף את המנעול לאחר שיצאה מביתה. זו ציינה כי כאשר שבה לביתם והבחינה בנעשה, נטלה את מכשיר הטלפון וזרקה אותו ארצה. לאחר ממכן גוללה את אירוע התקיפה המיוחס לנאשם:

"נכנסתי לכיוון המטבח. פתאום מאחורה קפץ עלי והתחיל להרביץ לי אגרופים. התכופפתי כדי שלא יפגע בי בפנים והוא לקח את הצילינדר מהיד והמשיך לתת לי אגרופ. לא יודעת איך הגענו לחדר של הילד ואפילו יש סימן על הדלת שהוא דחף אותי עם סימן על הדלת. נדחפתי למיטה וראיתי מכשיר עם שיחות טלפון. שתי שיחות טלפון היו עם אחי או של חבר שלו. הוא תפס אותי שערות והתחיל לדפוק אותי בקיר. לחצתי על חיוג והגעתי לאחיו. צעקתי תזמין משטרה הוא מפוצץ אותי במכות. אחרי 3, 4, שניות הוא פשוט נעלם מהבית..." (פרוטוקול דיון מיום 4.9.14, עמ' 6, שורות 4 - 6).

בחקירתה הנגדית הסבירה כיצד תקף אותה הנאשם מאחור באמצעות אגרופים בפניה:

"ש': העדת בחקירה הראשית שהנאשם תקף אותך מאחורה, קפץ עליך עם אגרופים וסגרת את הפנים. תסבירי איך אפשר לתקוף אותך מאחורה, באופן שאת תצטרכי להגן על הפנים?
ת: אפשר, הוא הצליח. הוא התחיל מאחורה להרביץ לי בפנים. כל הצד הזה (שמאל) היה מנופח וכחול.
ש. את אומרת שהמשיב בא מאחוריך ונתן לך אגרופים מהצד לכיוון הפנים?
ת. נו, זה היה ככה, כי התכופפתי."

המתלוננת הוסיפה כי בעת שמסרה הודעתה במשטרה לא הבינו את דבריה באופן מדויק נוכח הקושי בשליטה בשפה העברית ולפיכך נרשם כי הנאשם הרביץ לה באמצעות הצילינדר - מה שלא היה כן (פרוטוקול דיון מיום 4.9.14, עמ' 6 שורות 14-18 וכן עמ' 7 שורות 16-17).

בחקירתה הנגדית אישרה שדחפה את הנאשם, זרקה את מכשיר הטלפון שלו ואף שרטה אותו: "שרטתי כי הגנתי על עצמי וגם קרעתי חולצה, מה אתה רוצה שתרביץ לי" "אולם זאת עשתה מתוך הגנה עצמית (פרוטוקול דיון מיום 4.9.14, עמ' 12, שורות 17-26).

עד תביעה 2, ג י:

עד זה הינו אחיה של המתלוננת. הלה מסר כי במועדים הרלוונטיים שהה הנאשם בתנאי מעצר בית לילי בביתו. כמו כן, ציין כי בלילה עובר לאירוע נשוא כתב האישום המתלוננת התקשרה אליו ושאלה האם הנאשם בבית ולאחר בדיקה התברר כי הנאשם אינו שם. כמו כן, ציין כי אמו בבוקר מסרה לו כי הנאשם הגיע מאוחר ויצא מוקדם בבוקר. זה הוסיף כי בבוקר התקשר למתלוננת על מנת לברר האם הגיע לבית שבו מתגוררת התלוננת וכי זו ענתה בשלילה. לאחר מכן

המתלוננת התקשרה ומסרה כי הוא מחליף צילינדר אולם הואיל והיה באמצע ישיבת עבודה מסר כי הוא יחזור אליה מאוחר יותר, ברם, בסמוך לשעה 8:00 המתלוננת שוב התקשרה אליו וצרחתה כי הנאשם מרביץ לה. בעקבות כך התקשר לאלתר למשטרה ויצא מהעבודה לכיוון המתלוננת (פרוטוקול דיון מיום 4.9.14, עמ' 16, שורות 15-31). הלה תיאר כי לאחר שהגיע למקום ראה את אחותו ישובה על הרצפה וכן ראה את הסימנים שעל גופה ובעקבות כך הסיע אותה לבית החולים. אשר לאירוע עצמו - ציין כי לא נכח באירוע, אולם מסר כי בדרך לבית החולים המתלוננת מסרה לו כי לאחר שנטלה את הצילינדר הנאשם החל להכותה (פרוטוקול דיון מיום 4.9.14, עמ' 17).

עד תביעה 4, נח פלדמן:

הלה העיד כי באותו היום עבד משמרת בוקר ובסמוך לשעה 8:00 התקבלה קריאה של אישה אשר התקשרה למשטרה וביקשה שיגיעו בדחיפות. זה ציין כי כאשר הגיע למקום שער החצר היה נעול ועל מנת להיכנס דרכו נדרש לחבוט בו. אשר למתלוננת מסר כי זו הייתה המומה, ב"מצב לא טוב" וכן התהלכה בקושי רב (פרוטוקול דיון מיום 4.9.14, עמ' 18, שורות 19 - 29). כמו כן, המתלוננת מסרה לו כי הכו אותה. בנסיבות אלו, שכנע אותה ללכת לבדיקה רפואית ולהתפנות באמצעות אמבולנס, אולם זו סירבה להתפנות כך ומסרה כי תלך לקבל טיפול רפואי עם חברתה (פרוטוקול דיון מיום 4.9.14, עמ' 18 - 19). בחקירתו הנגדית ציין כי אם לא רשום שהמתלוננת ציינה בפניו כי הוכתה באמצעות מברג וצילינדר אזי דברים אלו לא נאמרו לו. (פרוטוקול דיון מיום 4.9.14, עמ' 20)

עדת תביעה 3, טרי ישעיהו:

עדה זו גבתה את הודעת הנאשם, אשר הוגשה וסומנה ת'1. בחקירה ענתה בחיוב לכך שהנאשם ביקש להתייעץ עם בא כוחו לפני החקירה אולם, לא היה מענה טלפוני (פרוטוקול דיון מיום 4.9.14, עמ' 14, שורות 4 - 7). כמו כן, זו השיבה בנוגע למצלמות המצויות בחצר ביתו של הנאשם כי לא נתנה כל הוראה לגביהם הואיל וחברו של הנאשם העונה לשם "אשר" מסר לה טלפונית כי המצלמות לא הקליטו (פרוטוקול דיון מיום 4.9.14, עמ' 14, שורות 19 - 25) ומשכך לא היה כל טעם ביתן הוראה בנוגע למצלמות אלו.

פרשת הגנה

עדויות הנאשם בבית המשפט:

הנאשם בתחילת עדותו בבית המשפט ציין כי עובר לאירוע נשוא כתב האישום אחיה של המתלוננת מסר לו כי אינו מוכן שימשיך לגור אצלו בתנאי מעצר בית לילי. בעקבות כך החליט הנאשם כי המתלוננת תצא מביתו ולכן החליף את המנעולים כדי שזו לא תוכל להיכנס לשם יותר, וזאת עשה כאשר המתלוננת לא הייתה בביתו. לאחר מכן, מסר כי המתלוננת הגיעה לביתו ולאחר שהבינה כי החליף את המנעול בחצר זו קפצה מעל הגדר, נכנסה פנימה והחלה לתקוף אותו בכך שקרעה לו את החולצה ושרטה אותו ובהמשך גם שברה לו את המכשיר הסלולרי.

הנאשם הוסיף כי לאחר שהבין לאן העניינים מתגלגלים הלך "להסגיר" עצמו לתחנת המשטרה. בהמשך של הדברים ציין כי השתמש במונח "להסגיר" הואיל ולא היה לו היכן לשהות, שכן, כפי האמור אחיה של המתלוננת סירב שימשיך לגור אצלו, ומן העבר השני, המתלוננת נמצאת בביתו. במצב דברים זה, החליט הנאשם ללכת מיוזמתו לתחנת המשטרה

לצורך הגשת תלונה נגד המתלוננת (פרוטוקול דיון מיום 28.10.14, עמ' 22 - 23). הנאשם שב בחקירתו הנגדית על כך שלא תקף את המתלוננת אלא נאלץ להדוף אותה לקיר לצורך הגנה עצמית (פרוטוקול דיון מיום 28.10.14, עמ' 24, 29). בנוגע לדברים אותם מסר השוטר פלדמן בעדותו לפיהם המתלוננת לאחר האירוע צלעה ונשמעה מתנשפת- מסר כי המדובר בהצגה ובשקרים של המתלוננת (עמ' 31, 23 - 28).

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, שמעתי העדים, התרשמתי מהם באופן בלתי אמצעי, ועיינתי במוצגים, הגעתי לכלל מסקנה כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם בכתב האישום.

הרשעתו של הנאשם מבוססת בראש ובראשונה על האמון שבית המשפט נותן לעדותה של המתלוננת. המדובר בעדות מפורטת ואותנטית שבה פירטה את השתלשלות האירועים בבוקרו של אותו יום, לרבות מערכת היחסים בינה לבין הנאשם עד לאותו אירוע.

המתלוננת סיפרה במהלך חקירתה בבית המשפט כי בינה לבין הנאשם הייתה "מערכת יחסים פתוחה", במסגרתה ניהלה יחסים רומנטיים עם מאהב למשך תקופה בת 7 שנים. זו ציינה כי הדבר היה ידוע לנאשם ולא נעשה בהיחבא. דברים דומים מסרה אף ביתר פירוט בהודעתה במשטרה מיום 13.2.14 (2/ס) והכל מבלי לייפות הדבר, תוך שציינה שהדבר מסייע לה לחיות.

אותה כנות שאפיינה את אמירותיה ביחס למכלול מערכת היחסים עם הנאשם, מצאה ביטוי גם באופן שבו מסרה את השתלשלות האירועים, כאשר זו לא ניסתה להסתיר מבית המשפט את חלקה באותו אירוע, גם כאשר היה בכך לפעול לחובתה. בהקשר לכך, ידעה לציין שטיפסה מעבר לגדר ומיד בסמוך לאחר שנכנסה לתוך הבית, לקחה את הטלפון והטיחה אותו ברצפה. המתלוננת לא הסתירה ששרטה את הנאשם וכך גם לא את העובדה שקרעה את חולצתו של הנאשם, אם כי לדבריה הדבר נעשה מתוך הגנה עצמית ולא מיוזמתה.

המתלוננת לא ביקשה להפריז בחלקו של הנאשם וכך גם לא ביקשה להכפיש את שמו באופן מגמתי. המתלוננת מציינת כי מערכת היחסים בינה לבין הנאשם הייתה תקינה, ולמעט אירוע יחיד בו נהג באופן אגרסיבי, מערכת היחסים עמו לא אופיינה באלימות. הדברים עולים בקנה אחד עם תשובתה לשאלה מדריכה מצד ב"כ המאשימה ביחס לאיומים שהשמיע כלפיה, כאשר ענתה שהנאשם לא איים על חייה: "יותר שאני אשאר בחוץ".

הודעותיה של המתלוננת במשטרה וכך גם דבריה בעימות הוגשו לבית המשפט. בדומה, בית המשפט נחשף לתיאור של המתלוננת כלפי גורמים שונים מיד בסמוך לאחר האירוע, בכללם אחיה, שוטר סיור והעו"ס. הגם שלא בכל אותם מקרים מצופה היה שתפרוס את כל השתלשלות האירועים מתחילתם ועד סופם בפרטי פרטים, ניתן לומר כי בכולם

הופיע אותו "גרעין גרסה" וכי זו הייתה עקבית, הן ביחס להשתלשלות האירועים לפני תקיפתה, במהלכם, ואחריהם.

בא-כוח הנאשם הרחיב טיעוניו ביחס לסתירות בעדותה של המתלוננת. הדברים אמורים בעיקר שימוש בצילינדר שעשה הנאשם אגב הכאתה וכך גם ביחס לשימוש במברג. ביחס לכך, לא נעלם מבית המשפט כי לא בכל אמרויה חוזרת המתלוננת על השימוש שעשה הנאשם בצילינדר על-מנת להכות אותה. ודוק, בכל האמרות של המתלוננת זו מציינת את עצם החלפת המנעול והצילינדרים על-ידי הנאשם.

ביתר שאת יש ליתן הדעת לכך שעוד במהלך חקירתה במשטרה, הרבה לפני שזו העידה בבית המשפט, המתלוננת ביקשה לתקן את הרושם שעלה מדבריה הראשונים ולפיהם הנאשם עשה שימוש ישיר בצילינדר על-מנת להכותה. תיקון זה נעשה מבלי שהנאשם מסר את גרסתו במהלך העימות או שהוצגה לה ראייה חיצונית שסותרת טענה זו: **"חוקרת: האם א תקף אותך עם הצילינדר? תשובה: לא אבל כשהוא תקף אותי הצילינדר היה לא** (צריך להיות "לו" - ד. ב. ט) **ביד והוא לא הרביץ לי עם צילינדר אני רק התכוונתי שהוא החזיק ביד את הצילינדר".** בכך יש להסביר מדוע לא בכל הפעמים הדבר צוין.

גרסתה זו של המתלוננת, לפיה בשעה שנכנסה לתוך ביתה לקחה את הצילינדר ואחזה אותו בידה, נשארה כפי שהיא חרף שאלות רבות וחקירה נוקבת בנושא. כך ר' עמ' 5, ש' 17; עמ' 6, ש' 2 ו-16; עמ' 8, ש' 23; עמ' 9, ש' 3 - 7; עמ' 9, ש' 17 ו-25 - 30; עמ' 10, ש' 6. בכל אותן שאלות המתלוננת חוזרת על כך שהנאשם אכן אחז בצילינדר, זו לקחו אותו מידי, אולם לא הכה אותה ישירות באמצעותו.

יש בהסברה זה של המתלוננת ובהבהרה שמסרה עוד בעימות במשטרה ביחס לצילינדר ליתן מענה לאותה תהייה שהעלה ב"כ הנאשם ביחס לשימוש במברג שהיה בידיו (ככל הנראה לצורך החלפת הצילינדר) אולם לא נעשה עמו שימוש ישיר לתקוף אותה בעזרתו:

ש. הצילינדר היה בתוך היד והוא לא היכה אותך עם צילינדר?

ת. הוא היה עם מברג ביד ושם טלפון ברצפה ושם בשידה ואז התחיל אגרופים. משכתי ולא זוכרת בדיוק. היו לו דברים ביד כי מן הסתם עשה דברים שם. בדיוק מדויק..(עמ' 8 ש' 25-26)

ש. במהלך כל הזמן שא תוקף אותך יש לו ביד צילינדר ואולי גם מברג?

ת. אל תבלבל את כל זה. שאלת אם היה לו משהו ביד. (עמ' 9 ש' 1).

המתלוננת לא ידעה לומר באיזו יד אחז את המברג, ולדבריה הבחינה בו בידיו של הנאשם לאחר שפנתה לכיוון המטבח. לצד זאת, עמדתה בחקירתה הנגדית כי התקיפה עצמה לא נעשתה ישירות עם המברג.

ש. אני שואל אותך, האם כל הזמן הזה שאבי תוקף אותך צילינדר היה ביד ?
ת. כן בזמן התקיפה

- ש. והמברג?
ת. לא. הצילינדר עצמו נמצא אח"כ על המיטה. באותו רגע זה לא היה משהו שצריך לראות בידיים.
- ש. המברג היה באותו יד שהוא החזיק את הצילינדר או ביד אחרת?
ת. לא בדקתי את הידיים אולי ביד אחת או ביד אחרת. כשהסתובבתי לכיוון המטבח המברג היה אצלו ביד. משכתי מברג כשהתכופתי ואז הוא תפס עם יד אחד על החולצה שלו והחולצה שלו נקרעה והתחלתי להגן על עצמי. אצלו היה מברג ביד. בזמן שהוא הרביץ לי הוא איים עליי "את תראי כמה את תחיי ומה יהיה איתך".
- ש. הצילינדר והמברג היו באותה יד?
ת. לא זוכרת. לא, לא היה כי הוא משך את הצילינדר מהיד.
- ש. אז זה היה באותה יד או לא?
ת. אמרתי לך מהתחלה שאני לא זוכרת.
- ש. למה את אומרת שאת לא זוכרת ואז גם אומרת שלא היה?
ת. לא זוכרת.
- ש. את מתארת לעו"ס בבית החולים שאבי הכה אותך בפנים ובחזה באמצעות מברג וצילינדר?
ת. לא אמרתי את זה, עם המברג.
- ש. חוזר על השאלה, מה את אומרת על זה?
ת. זה לא היה. אני לא אמרתי עם המברג, עם הצילינדר כן אבל לא עם המברג. המברג היה מהתחלה ששאלת אותי מה היה לו ביד. כשהוא הרביץ עם המברג לא אמרתי, עם הצילינדר כן." (עמ' 9 ש' 6-27).

דברים אלו עולים בקנה אחד עם העובדה שמלכתחילה, שעה שהעידה בחקירתה הראשית גם כן לא ציינה את השימוש במברג לתקוף עמו אותה. (ובדומה עם דבריה במהלך העימות ובהודעותיה במשטרה אשר בכולם לא ציינה כי הותקפה באמצעות המברג). למעשה, המקום היחיד שבו מוזכרת תקיפה באמצעות מברג (במאובחן מהחזקת מברג ביד כפי הצילינדר) הנה בפני העו"ס.

יודגש כי הנאשם בעדותו מאשר הימצאות מברג במקום אך טוען כי לא החזיק אותו ביד: "לא החזקתי. היא לקחה את זה מהשולחן שלה" (עמ' 24 ש' 21) כך שאפילו אליבא גרסת ההגנה אין מדובר במתלוננת שבדתה מליבה הימצאות מברג בזירה במהלך השתלשלות האירועים.

בע"פ 5636/08 פלוני נ' מדינת ישראל ציין בית המשפט העליון, כב' השופט לוי כי :

"הלכה היא כי קיום כוונה להכות את הנאשם על ידי הוצאת מברג מהשולחן, היא לקחה את המברג מהשולחן של הנאשם, ובעדותו של קורבן עבירת מינוי בפרט אין בהם כשלעצמם כדי לפגום בסבבה הימנותה: '...אין לצפות מאדם כי יזכור פרטי אירוע טראומתי כאילו תיעד אותו בזמן אמת, בייחוד כאשר מדובר בקורבן עבירת מינוי. לפיכך השאלה איננה אם קיימים אי-דיוקים ואי-התאמות בפרטים, אלא אם המיקשה הכוללת היא אמינה,

ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מתן העדות והחיזוקים לה מאפשרים מסקנה בדבר אשמתהנ אשם מעבר לכל ספק סביר... (ע"פ 993/00 נורנ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 233 (2002)). לאזו, אףזו. כבר נפסק בעבר, כי "דווקא 'זכרון מופלג' של פרטים, אחרי שחלף זמן רב מעתה תרחשות האירועים ועד לתן העדות, עלול לפגום במהימנותו של עד" (ע"פ 1258/03 פלונינ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 625, 637 (2004))" (שם, פסקה 15).

נדמה כי דברים אלו יפים גם לעניינו ולאותן סתירות נטענות בגרסאותיה של המתלוננת אשר אין לראותם כפריכות או סתירות מהותיות היורדות לשורשם של דברים.

ראיות חיזוק

הגם שבאירוע עצמו נכחו רק המתלוננת והנאשם, בית המשפט מוצא מספר ראיות לחיזוק לעדותה. ראית חיזוק משמעותית מבוססת על עדות אחיה, י, ע.ת. 2. בטרם אפרט את עיקרי גרסתו, יש להקדים ולציין כי מדובר במי ששימש כמפקח עבור הנאשם וכי ביתו שימש ככתובת מעצר בית בין חצות ועד השעה 06:00. עצם נכונותו של עד זה לשמש ככזה עבור הנאשם, מלמדת על פניו כי אין המדובר במי שמחפש את רעתו של הנאשם, שאם לא כן לא היה פותח את ביתו עבורו וחותר עליו כערב וכמפקח.

עדויות של האח פועלת כחיזוק בשני מישורים - ראשית יש בה לאשש את גרסתה של המתלוננת כי בשעת הדחק ובעת שהנאשם הכה אותה, לקחה טלפון והתקשרה לאחיה. ביתר שאת יש בעדות זו מבחינת תוכן הדברים שנאמרו ע"י המתלוננת לחזק את גרסתה. האח כאמור מציין ששיחת הטלפון עם המתלוננת "עם צרחות שהוא מרביץ לה" ובשל כך זה התקשר למשטרה, עזב את עבודתו והגיע לביתה.

המדובר בצעקות שנעשות אגב תקיפתו של הנאשם ויש בהן כדי לענות על האמור בסעיף 9 לפקודת הראיות, היינו אמרת עד בעת ביצוע העבירה: "עדות על אמרה שנאמרה בשעה שנעשה, לפי הטענה, מעשה עבירה, או בסמוך לפניו, או אחריו, והאמרה נוגעת במישרין לעובדה השייכת לעניין, תהא קבילה אם אמר אותה אדם שהוא עצמו עד במשפט".

המלומד קדמי בספרו "על הראיות, חלק שני, מהדורת תש"ע עמ' 610 מציין כי

"הוראותיו של סעיף זה, כמפורט בגוף הסעיף, מכשירות כראיה לאמיתות תוכנה אמרה שנאמרה ע"י אדם כלשהו מחוץ לכותלי בית המשפט, סמוך לפני התרחשותו של מעשה עבירה או בעת התרחשותו או סמוך לאחר התרחשותו ובלבד שהאמרה קשורה בהתרחשותו של מעשה העבירה ושהאומר הינו עד במשפט ולא למותר לציין כי אפשר והאמרה תהיה אמרתו של מתלונן, קורבן העבירה, הנאמרת מתוך חדר שבו שהה, כאשר עפ"י תוכנה היא מדברת בעבירה המבוצעת בה ... הטעם להוראה זו נעוץ בכך שאמרה הנפלטת באורח ספונטני מפיו של אדם לנוכח התרחשותו של אירוע מרגש - עבירה - אינה חשודה בכך שהיא כוזבת אדרבא, בנסיבות כגון דא, הדעת נותנת שהאמרה הספונטנית מבטאת נכונה את שקלט העד בחושיו ואין על כן סיבה שלא לקבלה

עמוד 8

כראיה לאמיתות תוכנה".

דברים אלו יפים לענייננו, שכן המתלוננת ב"זמן אמת" מדווחת לאחיה כי הנאשם מכה אותה ומפוצץ אותה במכות. כך גם יש ליתן הדעת שהדברים נאמרים בפני גורם שאין לו נגיעה לחקירה, וראה בעניין זה ע"פ 1645/08.

אמרה של עד כחלק מכלל הרסט גסטה מאפשרת לקבלה כחריג לכלל של העדר חיזוק עצמי. זו עומדת בפני עצמה ויכולה לשמש כראיית חיזוק, אפילו מוסר האמרה התייצב בפני בית המשפט וחזר על התיאור אותו מסר.

זאת ועוד. עם הגיעו של האח לבית המתלוננת זה מציין כי: **"כשהגעתי לב"ש, מצאתי את אחותי יושבת על הרצפה, לקחתי אותה לבית חולים, הרופאים בדקו אותה, ראו את הסימנים, נפגשנו עם עו"ס של בית חולים .."**. מתיאור זה של האח ניתן ללמוד גם על מצבה הפיזי של המתלוננת אשר לא היה שפיר. (הדגשות שלי ד.ב.ט.)

האח אף מפרט הדברים שהמתלוננת מספרת לו בסמוך לאחר הגעתו ולפיהם לאחר שחזרה לביתה הבחינה בנאשם מחליף מנעולים, זו לקחה את הצילינדר ואז הנאשם תקף אותה. (ר' עמ' 17 ש' 4-6). אמירות אלו ניתן להכשירן כאמרת קורבן אלימות, בהתאם להוראת סעיף 10 לפקודת הראיות, כראיית חיזוק עצמאית.

לא למותר לציין כי בית המשפט רוכש אמון לגרסתו של האח, אשר מבחינה סובייקטיבית חש שאחותו נמצאת במצוקה ולא בכדי עזב את עבודתו מיד בסמוך לאחר מכן. הדברים עולים בקנה גם עם העובדה שזה לא היסס בעבר לדווח על הפרות של הנאשם (כפי המתואר בזכ"ד של החוקרת טרי ישעיהו מיום 16.2.14). נדמה כי גם ב"כ הנאשם לא חלק על אמיתות דבריו של העד, שעה שלא ביקש לחקור אותו נגדית והתייחס לעדותו אך בפן המשפטי.

ראיית חיזוק משמעותית נוספת ניתן למצוא בתעודה הרפואית שהוגשה לבית המשפט וסומנה ת/2. בטרם אתייחס לאמור בתעודה הרפואית החתומה ע"י ד"ר רייז סמיון, אקדים מס' מילים ביחס לאופן קבלתה כראיה לאמיתות תוכנה: בדיון שנערך ביום 28.10.14 הוגשו שתי תעודות רפואיות בהסכמת ב"כ הנאשם. במהלך הסיכומים שנערכו אף הם באותו מועד, ביקשה ב"כ המאשימה לראות בתעודות הרפואיות כחיזוק לעדותה של המתלוננת מתוך כך שמדבריה כתוב בתעודה הרלוונטית: **"קילופי עור בפנים ונפיחות פנים דו צדדית"**. ב"כ הנאשם במסגרת סיכומיו טען כי הוא לא קורא מתוך התעודות הרפואיות את מה שקוראת נציגת המאשימה, ולמעשה לא ניתן להבין הרשום בתעודות הרפואיות. זה הוסיף כי עובדה זו הייתה ידועה למאשימה עוד למן הגשת כתב האישום, ומשכך בקשתה לקבל הבהרה מאת הרופא ביחס לתוכן הרשום בכתב יד, אינה מן העניין. עוד ציין כי בהעדר יכולת להבין את הכתוב בתעודה, אין בה כדי לפעול לחובתו של הנאשם.

בית המשפט הורה בסמוך לפני מתן הכרעת הדין על קבלת הדפסה של התעודה הרפואית בכתב יד, וזאת בהתאם לסמכותו לפי סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי. יודגש כי מעבר לנימוקים בהחלטתי מיום 12.11.14, ולאחר שהוגשה התעודה המודפסת, בא-כוח הנאשם לא מצא לנכון להורות על זימונו של הרופא, הגם שניתנה לו הזדמנות לעשות כן.

בשים לב לאמור לעיל, הרי לגופם של דברים יש בתעודה הרפואית כדי לחזק את גרסתה של המתלוננת. בתעודה זו מצוין כי **"תקיפה היום בבדיקה שפשוּפּי עור בפנים ללא הפרשה דמית בחלל האף ומהלוע תעלות ותופיות תקינות ללא צרידות ללא סטרידו אבחנה: Trauma of face, אין עדות לשברים של עצמות הפנים"**. (הדגשות שלי ד.ב.ט.)

שפשוּפּים אלו בפניה של המתלוננת והאבחנה בדבר טראומה של הפנים יש בהם כדי להתיישב עם התיאור אותו מוסרת המתלוננת. מן העבר השני יש בהם כדי לעמוד בסתירה ברורה לגרסת הנאשם לפיה לכל היותר דחף אותה עם שתי ידי וזו נהדפה לעבר הקיר, תיאור אשר לא אמור היה להביא לאותן חבלות בפניה של המתלוננת.

חיזוק נוסף לעדותה של המתלוננת ניתן למצוא בעדותו של השוטר נח פלדמן שהגיע לזירה לאחר שהתקבלה קריאה במוקד 100. זה מעיד על מצבה של המתלוננת בסמוך לאחר ההגעה לביתה. מעדותו ניתן ללמוד כי המתלוננת יצאה צולעת, בקושי הלכה, טענה שאינה מרגישה טוב ושהרביצו לה. זה מצוין כי: **"היא נראתה המומה וראו שהיא קיבלה מכות, ראו את זה על הפנים שלה. היא לא היתה במצב רגיל"** (הדגשות שלי ד.ב.ט.). נוכח מצבה, דאג להזמין לה אמבולנס.

זה חזר על התרשמותו גם בחקירתו הנגדית וציין כי המתלוננת כמעט שהתעלפה, הייתה מבולבלת והמומה, הולכת בקושי. תיאור זה של המתלוננת מחזק אף הוא את דבריה בדבר הכאה נמרצת מצדו של הנאשם, ומנגד, אינו מתיישב עם טענה בדבר דחיפה יחידה כהגנה עצמית. יוער כי הגם שבפרוטוקול מצוין שהדו"ח של השוטר הוגש זה לא מצוי בתיק.

אל מול האמון שבית המשפט רוחש לגרסתה של המתלוננת, לא מצאתי ליתן אמון בגרסתו של הנאשם אשר עשה ככל שלא ידו על-מנת לצמצם את חלקו לדחיפה שהינה בגדר הגנה עצמית: **"אני לא נגעתי בה אני רק דחפתי אותה וכשדחפתי אותה היא נגעה בקיר אבל דחפתי אותה בצורה קלה עדינה"** (ת/1, עמ' 2, ש' 31). אין מחלוקת כי בבקרו של יום הנאשם כעס על המתלוננת ואף למעלה מכך, וזאת בין היתר על רקע העובדה שאחיה דיווח למשטרה על הפרת תנאי שחרורו.

הנאשם, הגדיל עשות, והחליף את המנעולים בביתם באופן שימנע את כניסתה, וזאת הגם שהללו גרים ביחד תקופה ממושכת, יש להם ילד משותף, וכי כל רכושם מצוי בבית. אקט זה בפני עצמו יכול ללמד ולו במעט על הכעס שרחש הנאשם למתלוננת: **"היא זרקה אותי לרחוב אז אם היא זרקה אותי לרחוב אין לי מה להיות אתה יותר. אין לנו שותפות ביחד"** (עמ' 23, ש' 23). וכן: **"רציתי להחליף את המנעולים בשביל לסלק את המתלוננת מהבית"** (עמ' 26, ש' 17). הנאשם אף הוסיף שמבחינתו שתלך לגור עם אמא שלה, וכך גם הילד המשותף שלו ושלה: **"שילך אתה אם הוא רוצה להישאר אתי שיישאר אתי. שילך אתה. זה אמא מה. אולי היא רוצה לוותר עליו"**.

הנאשם טוען כי אין למתלוננת סימנים בפנים, דבר אשר אינו עולה בקנה אחד עם התעודות הרפואיות ואותה טראומה לפניה ולדבריו, לכל היותר ייתכן שקיבלה מכה מהקיר שהדף אותה לעברו, אך לא מעבר לכך.

הנאשם טוען כי המתלוננת החלה לדבר אליו לא יפה לאחר הכניסה, ואף קיללה אותו, ולדבריו לא קילל, ורק ענה לה בלהזיה אותה בצורה יפה. בהקשר לכך נדמה כי הנאשם כמעט ש"החליק בלשונו", שעה שציין כי **"היא קיללה אותי יותר מאשר... אני עניתי לה יותר בלהזיה אותה ולא בשפת הדיבור שלה"** (עמ' 28, ש' 20). יוער כי דברים אלו ביחס לקללות מצדה של המתלוננת לא מצאו ביטוי בהודעתו במשטרה.

הנאשם בהתבקש להתייחס מדוע המתלוננת נצפתה על ידי שוטר צולעת לאחר אותו אירוע ולדבריו מדובר בהצגה. כך הם פני הדברים ביחס לקריאה למוקד 100 שם זו נשמעה מתנשפת וקוראת הצילו: **"זו הצגה של המתלוננת"**. (ר' עמ' 31 ש' 23-28).

הנאשם לראשונה במהלך עדותו בבית המשפט מצא לנכון לציין כי היה חבר שלו שהיה נוכח בכל האירוע: **"..מחבר שלי אשר הוא היה במקום הוא היה מהבוקר. הוא לא רצה להתערב... הוא לא פה הוא עובד אמרתי במשטרה שחודש אחרי שנעצתי שמעתי שאשר היה שמה"**. כשהתבקש להסביר מדוע זה לא דאג להביא עד כה רלבנטי ציין כי: **"לא חשבתי. לא עשיתי את הדבר שאני צריך את הגנתו. לא עשיתי משהו חמור שצריך להביא את כל העדים"**.

ככל שהדבר נוגע להימנעות מהבאתו של אשר כעד הגנה הרי שיש להפעיל את הכלל ולפיו: **"הלכה פסוקה היא שהימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר לפי תכתיב השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פועלים לחיזוק הגרסא המפלילה בה דוגלת התביעה"** (ר' ערעור פלילי 437/82, ור' דברי המלומד קדמי בספרו **על הראיות**, חלק רביעי, גרסא תש"ע-2009, עמ' 1891 - 1896).

בענייננו הדברים אמורים ביתר שאת, שכן על-פי הנטען מדובר בעד ראייה ישיר שהיה נוכח בכל אותם אירועים בבקרו של יום. לא מצאתי את דבריו של הנאשם כי בשעה שלא עשה דבר לא מצא לנכון להזדקק לעד זה. הדברים אמורים בפרט שעה שבדו"ח המעצר, שהוגש וסומן כ-5/5, הנאשם מבקש למסור הודעה על מעצרו לחברו "אשר" שפרטי טלפון שלו מופיעים אף הם במסמך האמור.

הנאשם עוזב את הבית מיד לאחר שהמתלוננת מתקשרת ומזעיקה עזרה. גם התנהגות זו חותרת תחת גרסת "הדחיפה הקלה" כהגנה עצמית. הנאשם טען כי הלך למשטרה להגיש תלונה אולם לו חפץ היה לעשות כן, כל שהיה עליו לעשות זה להמתין בביתו עד להגעת השוטרים חלף עזיבת המקום.

כהערה אחרונה אציין כי גם אם בית המשפט היה מקבל גרסת הנאשם ולפיה המתלוננת היא זו שהחלה לנהוג באלימות (ואינני מקבלת) הרי האופן שבו זה תקף המתלוננת שומט הקרקע תחת טענת ההגנה העצמית באשר תקיפה זו אינה עונה על דרישת החוק כאמור בסעיף 34' לחוק העונשין.

סוף דבר, לאחר שמצאתי ליתן אמון בגרסת המתלוננת, גרסה לה נמצאו חיזוקים רבים, ולאחר שמנגד מצאתי לדחות גרסת הנאשם, הנני להרשיעו במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום 25.12.14 ג' טבת תשע"ה

דניאל בן טולילה , שופט